

Dalarö badhus

”Från 1870-talet och fram till sekelskiftet upplevde Dalarö sin glanstid. Det var dock inte bara kallbadhusen, som lockade stockholmarna hit ut. År 1854 hade Sofia Jacobsson börjat servera olika slag av varmbad i en liten stuga vid nuvarande Strandvägen på Dalarö. Längre fram i tiden lät hon bygga både ett stort kallbadhus och ett varmbadhus vid båthamnen vid Tullbron. Hon hade flera baderskor anställda och gav på så sätt tillfällen till arbetsförtjänst.

När Sofia Jacobsson fyllde 60 år hyllades hon av sina badgäster med ett sockerskrin i silver jämte en summa av 325 kronor samt med följande verser i stockholmspressen: *Olof Thunqvist*

Fia Jacobsson.

Och den som känner Dalarö,
Dess klippor, skog och skär,
Som badas av den salta sjö,
Den känner väl också den mö,
Hvarom skall talas här.

I röda byggningen, som står
I kryddgåln, sommar-grön,
Der bor hon, men sen många år
Hon träffas, medan sommar'n rår
I badhuset vid sjön.

Der har hon vaskat mången en,
som kar och dusch beställt,
Masset arm och knä och ben
Och aldrig funnits trött och sen,
När mödans pligt det gällt.

Glad var hon städs mot hven som kon,
Mot den som gick också,
Och var det en hon tyckte on,
Ett nyp hon kunde giva, som
Dig gjorde gul och blå.

Dock Fias finger, hårdt som stål,
När rätt hon lade till,
Blev också mjukt som silkestvål
Mot den, som icke annat tål
Och icke tåla vill.

Derför av mången gannal kund
Hvart år hon söktes opp.
Hven vill ej skämta bort en stund
Och dervid blifva kry och sund
Till både själ och kropp!

När sommarsol från himlen log
Och stan vardt åter trång
Och ut till Dalarö man drog
Der böljan fritt kring klippan slog
Och vinden sjöng sin sång,

Då var ock kärt för mången att
Vår Fia återse,
Att höra hennes skämt och skratt
Som vind och vågor, käckt och glädt
Och kärnfriskt såsom de.

I början sägs det, hade hon
Det ganska trångt och smått.
Men sen, när hon fick on sig ton,
Tog hon sig upp, tog kompanjon,
Och reder sig nu gott.

Arbetar själv, som hon är van,
Och ligger i med lust,
Och ej förrm qvällen avlöst dan,
Hon lärnar borste, kar och kran
Och unnar sig en pust.

O säg on Fias kamp och färd
På lifvets strida flod
Ej också är ett minne värd
Är värd ett tack som hedersgård
För äkta gry och nod!

Väl den sitt kall ej nånsin svek,
Som upprätt alltid går,
Som fastän kinden blifvit blek,
En tum från mödorna ej vek
Ännu vid sexti år.

Dalarö den 24. aug. 1887